Над шляхом похилилися придорожні хрести,
Давно поставлені людьми побожними.
Немов зібралися вони кудись іти,
І застигли нерухомими подорожніми…

Над шляхом кряче ворон про свою душу неспокійну,
Над шляхом пролітає вітер і підіймає пил…
А хрести справляють якусь службу тайнодійну
Над порохом розпорошених сил…

Хрести похилені живуть в думках тривожних…
Як гарною ковдрою ніч застеле шлях,
Хтось жалібно скиглить у бур’янах придорожніх
І блукає неприкаяний на полях…

Дівчата у свято хусткою обіпнуть Спаса розіп’ятого,
Хрести уквітчають волошками прочани побожні,
А вони стоять в очеканні Вісника Крилатого,
Віками нерухомі подорожні.